

njaštva. Končno smo Noodtu lahko hvaležni, da je napravil svojo tezo do-
stopno širokemu mednarodnemu občinstvu, opustivši trenutno svojo materin-
ščino, t. j. nizozemščino, ter privzel francoščino, ki jo imenitno obvlada. Ne
moremo dovolj priporočati v čitanje tega izvrstnega spisa, kateremu sledi nekaj
dobrih bibliografskih podatkov.

Lucien Tesnière.

Kronika.

Rapsod govori. Ali že veste skrivnost tiste ceste, ali poznate tiste ceste
dušo? Iz leskovja in volovjega jezika drži tista cesta v oljke in jasmin. Pa
dvajset let, vsak četrtek ponoči je tam vozil pijani voznik Jermol in še deset
let svojega vdovištva in si pel prej in slej pesem svoje mladosti:

«V Kotu se mota,
za T'minom grmi.
Moja Mica se joka,
le sama leži...»

Mica je bila njegova žena. Pa prav nič ni jokala. Pač pa je pijanemu možu
izmikala v spanju denar, da nikoli ni dobro vedel, kaj je pritržil, koliko je
zabil in kje je denar na cesto sejal. Potem pa je Mica umrla in vdovec je slej
ko prej vozil in pel:

«V Kotu se mota,
za T'minom grmi...»

V strašni samotni cestâ Podseli in jutranje ure je vozil in pil. Samo eno
pesem je pel, samo eno je znal in trpel:

«Moja Mica se joka,
le sama leži...»

Ali zdaj veste skrivnost tiste ceste in tiste pesmi? Ali je nista pela manj
sirovo še veliki Šimen in sušični Krilan? Ali je ni pel Ivo Zoran?

Iva Zorana je v knjigo uvel Fran Govekar, naš jubilar. Uvel že, vzgojil
pa ne. Vzgojilo ga je Jermolovo tolminsko hrepenenje:

«Moja Mica se joka,
le sama leži...»

To ni najhujše. Najhujše je, da Finžgarjeva Mladika sirove Jermolove lju-
bezni tiskati ne sme...

Ivo Zoran.

Salon «neodvisnih». Izpregovoriti nameravam o letošnji slikarski in kiparski
razstavi v pariški Veliki palači. Udeležba je ogromna. Nič manj ko 1610 upo-
dablajočih umetnikov je zastopanih s 4824 deli, razvrščenimi v 60 dvoransh po
abecednem redu. «Neodvisni», katerim predseduje daroviti Paul Signac, nimajo
juryja. Plačavši zahtevano pristojbino, sme slednji kolorist vesoljstva tja po-
slati tri, štiri platna. Odzvale so se vse narodnosti, kakor utegnute soditi po
nekaterih imenih in pravopisih: Csáky, Anton Dich, gdčna. Ellen Fischer, Hase-
gawa, Japonca Fužita in Kojenagi, Kwiatowska, Kvapil, Božena Jelinkova,
Amerikanec Franck, Jakovlječ, Alexandrovicz, Angelika Beloff, Bruni, Plaza,
Anders Osterlind, Gerda Wegener, Sjocstedt, Tozzi, Wiembaum, Tryde..., da
navedem le nekaj pohvaljenih tujcev.

Gotovo je pri tem demokratskem sprejemanju slik na razstavo dokaj
zmazkov. Alfabetški razpored pa je povzročil kričava, da, tuleča sosedstva in
neverjetna pobratimstva. Kot novotarijo navaja «La Presse» cene, ki so v